

[Arbejdsministeren]

og vi ønsker det i form af aktier til den enkelte lønmodtager. Vi ønsker at udbrede ejendomsretten i virksomhederne på individuelt grundlag, og vi er modstandere af tvungne fondsdannelser, hvad enten det er på virksomhederne eller i de foreslåede amtsfonde. Derimod synes vi, det er udmærket, hvis lønmodtagerne vælger at forvalte deres stemmeret i fællesskab.

Jeg vil gerne indledningsvis se lidt på ordet »overskudsdeling«, som måske er det ord, der har skabt størst forvirring i OD-debatten. Ordet »overskudsdeling« er positivt ladet i forhold til lønmodtagerne. At f.eks. en lov skulle pålægge en virksomhed at dele sit overskud med lønmodtagerne, giver disse en forventning om, at de får noget. Hvad er det, vi får? spørger lønmodtagerne. Ja, efter regeringsforslaget er der mange muligheder for, at lønmodtagerne får noget. De kan få aktier eller obligationer, der er bundet i 7 år, og derefter kan den enkelte lønmodtager selv disponere over sin ejendom. Både aktierne og obligationerne vil kunne resultere i, at der bliver udbetalt udbytte allerede det første år. Med aktierne vil der typisk følge stemmeret og dermed reel medbestemmelse her og nu. Regeringen lægger heller ikke hindringer i vejen for OD-ordninger med kontant udbetaling. Det helt centrale for os er, at vi tror på, at en indsats skal belønnes, og det gør man typisk over for lønmodtagerne ved at give dem noget, der ligger ud over den aftalte løn.

Efter Det Radikale Venstres forslag får hver lønmodtager sin andel ved pensionering eller efter en længere bindingsperiode, fremgår det af pkt. 5 i beslutningsforslag nr. B 138. Det er faktisk meget nær ved regeringens forslag og ganske langt fra Socialdemokratiets. Vi er enige med Det Radikale Venstre om den individuelle ejendomsret, men der er lidt forskel på vore formuleringer vedrørende bindingsperiodens længde.

Men hvad får lønmodtagerne så efter Socialdemokratiets forslag? Ingenting – simpelt hen ingenting. Måske er jeg lidt for hård i min kritik – måske får den enkelte et minimalt afkast af fondskapitalen engang langt hen i 1990'erne, vel at mærke samme lille beløb til alle. Hvad kan det mon blive til? Kan det snige sig op til 5 kr. pr. lønmodtager pr. år fra engang midt i 1990'erne? Mere kan det vist ikke blive til.

SFs forslag er sådan set meget mere renhøjet end Socialdemokratiets. Ifølge det får lønmodtagerne slet ingenting, for SFs forslag handler nemlig ikke om at dele noget overskud, men om at indføre samfundsstyring af kapitalen efter socialistisk model.

Det er naturligvis uacceptabelt for lønmodtagerne, at overskudsdeling i den socialistiske model er noget, den enkelte lønmodtager slet ikke får. Det er noget, som organisationsvalgte fondsbestyrere får ret til at skalte og valte med. Det er den rene og skære kollektivism.

Hvem skal så betale for den kollektivism? Det skal virksomhederne. I den socialdemokratiske model skal de aflevere 10 pct. af det regnskabsmæssige overskud til medarbejdernes fonde eller til 14 amtsfonde – »som udgangspunkt«, står der, så det bliver sikkert til mere. Denne udgiftsforhøjelse for virksomhederne er tilsyneladende ikke fradragsberettiget for dem, og så ser det heller ikke ud til, at lønmodtagerne skal betale skat af OD-andelen. Det sidste mener jeg sådan set er meget rimeligt, for når de aldrig nogen sinde får en krone udbetalt, skal de selvfølgelig heller ikke betale skat.

Mens vi er i skattegaden, mon det så er gået op for vælgerne, hvem det er, der skal finansiere de offentligt ansattes bidrag til Socialdemokraternes amtsfonde? Det skal de offentligt ansatte selv sammen med resten af landets skatteydere; oven i den skat, de betaler nu, skal der lægges et bidrag fra staten på ca. 1½ mia. kr. om året – ja, måske er det nærmere 2 mia. kr. om året, og det beløb går lige ind i de 14 LO-styrede amtsfonde. Men hvad med fondene? Skal de beskattes eller være skattefrie? Det er endnu et af de mange ubesvarede spørgsmål i det socialdemokratiske forslag.

Ejendomsret og medindflydelse går ofte hånd i hånd. Det er vi sådan set enige om, både Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og regeringen, og regeringsforslagene indeholder en række nye regler om medindflydelse. I forslag til lov om fremme af overskudsdeling bliver fremhævet bestemmelsen om, at arbejdsgiver- og lønmodtagersiden aftaler overskudsdeling. Dette element har været temmelig upåagtet i debatten, men ikke desto mindre er det en nyskabelse i OD-sammenhæng, hvor det ikke er almindeligt, at lønmodtagersiden bliver inddraget i beslut-